

Anstrengelser, som har hindret Udøvelsen af normale administrative Virksomheder. Kommissionen tilføjede, at Mandatstyret faktisk er delvis suspenderet, idet Begivenhederne har grebet hindrende ind i Gennemførelsen af visse af dets væsentlige Bestemmelser.

Kommissionen bemærkede, at Mandatmagten mente at maatte forlænge det Tidsrum, i hvilket den jødiske Indvandring er begrænset, ud over den Tid, hvor dette begrundedes ved Territoriets begrænsede Evne til økonomisk Absorbering. Den konstaterede endelig, at „Situationen skønnedes mindre gunstig end nogensinde for Fremme af Udviklingen af Institutioner med Selvstyre, omhandlet i Mandatets Art. 2“. Mandatkommissionen anerkendte imidlertid, at Mandatmagten allerede havde gennemført visse Reforme, hvis øjeblikkelige Indførelse var blevet tilraadet af Undersøgelseskommissionen.

Paa Raadsmødet den 17. September 1938 erklærede Englands Repræsentant, at Mandatmyndighederne vilde samle al deres Energi om Undertrykkelse af Terrorisme og Uorden, men at det i Betragtning af Situationen ikke var sandsynligt, at denne Opgave kunde løses hurtigt, saalænge der ikke var truffet endelig Afgørelse med Hensyn til det principielle politiske Spørgsmaal.

Polens og Rumæniens Repræsentanter udtrykte derefter Haab om, at det vilde være muligt i nær Fremtid at ophæve de nuværende Restriktioner for Indvandringen i Palæstina. Omvendt udtalte Irans Repræsentant Ønske om, at de i Palæstina boende Araberes lovlige Rettigheder blev fuldt ud beskyttede.

Englands Repræsentant svarede, at der efter hans Regerings Skøn i Mandatet ikke findes noget, der forhindrer Mandatmagten i til enhver Tid at gøre Indvandringen til Genstand for saadanne Indskrænkninger, som de øjeblikkelige Forhold maatte begrunde. I saa Henseende forklarede Mandatkommissionens Repræsentant, at Kommissionen blot havde ment at burde gøre Raadet opmærksom paa, at de Forhold, der havde forhindret Gennemførelsen af den Grundsætning, der tidligere var billiget af Raadet, nemlig den begrænsede Evne til økonomisk Absorbering, endnu bestod.

Man kan altsaa af disse Dokumenter uddrage, at Situationen i Palæstina er uforandret. Af mangfoldige Grunde, baade humane og politiske, synes det imidlertid i høj Grad ønskeligt, at intet undlades, der kan bidrage til at fremskynde en Løsning af de alvorlige Problemer, det her drejer sig om.

De Begivenheder, der i Øjeblikket foregaar i Europa, bør, hvor alvorlige de end er, ikke bevirke, at det, der sker i Palæstina, glemmes. Det er tværtimod, i Betragtning af de nye Vanskeligheder, som den seneste Udvikling i visse Lande i Europa føjer til de allerede eksisterende, mere vigtigt end nogensinde før utrætteligt at arbejde paa at finde Midlerne til at afhjælpe en Situation, der er fuld af farlige Konsekvenser, og som i de sidste Aar stadig er blevet forværret.

Ingen er uvidende om de Vanskeligheder, over for hvilke Mandatmagten bestandig er stillet. Alle ved, at Arabernes og Jødernes Interesser er modstridende paa en Maade, som det synes umuligt at raade Bod paa. Og det drejer sig om legitime Interesser, som ingen vilde tænke paa at underkende. Disse to Racer har i høj Grad bidraget til Menneskehedens Kultur, og Hr. Andersen benytter Lejligheden til at udtrykke et oprigtigt Haab om, at det vil lykkes Mandatmagten, der nyder alles dybeste Tillid, i nær Fremtid at finde en retfærdig Løsning, der kan tage Hensyn til alle de retmæssige Interesser, som staar paa Spil.

— Helt forskellige herfra, men ikke mindre vigtige, er de Problemer, der foreligger med Hensyn til det andet A-Mandat, nemlig *Syrien og Libanon*.

Mandatmagten gav i 1937 Mandatkommissionen Underretning om alle de i 1936 trufne Bestemmelser, der er tænkt at gælde i det fremtidige Forhold mellem Frankrig og Syrien paa den ene Side og Frankrig og Libanon paa den anden Side. Disse Dokumenter er allerede ratificerede af Syriens og Libanons Parlater, medens de endnu ikke er blevet ratificeret af det franske Parlament.

Ifølge disse forskellige Dokumenter var de paagældende Parter enige om, efter et klart fastlagt Program, at opfylde alle Betingelser for at sikre Syriens og Libanons Optagelse i Folkeforbundet inden for en Frist af 3 Aar fra Datoen for de formelle Ratifikationer at regne. Det var imidlertid Meningen, at denne 3-aarige Periode skulde begynde den 1. Januar 1937.

Efter at have undersøgt disse Tekster konstaterede Mandatkommissionen, at Udviklingen i Mandatet over Syrien og Libanon den 1. Januar 1937 indtraadte i sin sidste Fase, og at disse Lande, ifølge Mandatmagtens egen Formodning, i Løbet af et Tidsrum af 3 Aar, i hvilket de skulde nyde stadig større Uafhængighed, skulde kunne give Bevis for deres Egnethed til at styre sig selv.

Mandatkommissionen forpligtede sig til med Opmærksomhed at følge Udviklingen af dette Forsøg for til sin Tid at kunne udtale sig om de nævnte Staters politiske Modenhed. Den udtalte Ønske om, at Resultaterne af dette Eksperiment skulde vise sig afgørende. Den ansaa